

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.050 van 19 november 1998
in de zaak A. 53.731/VII-12.212.**

In zake : Marita MANNAERTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 20 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
Marita MANNAERTS op 23 september 1993 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van het besluit van de
minister vice-president van de Vlaamse regering en de
Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van
27 mei 1993 waarbij haar beroep aangetekend tegen het
besluit van de bestendige deputatie van de
provincieraad van Limburg van 28 januari 1993 waarbij
haar de vergunning tot uitbreiding van een als
gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde
inrichting gevestigd te Hoeselt, Wanveldstraat 7,
geweigerd werd, onontvankelijk wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 17 maart 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. SOCQUET die, loco Advocaat B. BEELEN verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. ADAMS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij is eigenaar van een varkensbedrijf, gelegen te 3730 Hoeselt, Wanveldstraat 7 en gekadaastreerd aldaar, tweede afdeling (Werm), sectie A, nr. 307e2.

1.2. Op 26 augustus 1991 vraagt de verzoekende partij een exploitatievergunning aan voor de uitbreiding van de bestaande inrichting met twee stallen voor telkens 500 varkens met 750 m³ mestopslag op voormeld perceel.

1.3. Na het doorlopen van de adviesprocedure, wordt de gevraagde uitbreiding bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 28 januari 1993 geweigerd.

Dit besluit wordt volgens een attest van de gemeente Hoeselt op 8 februari 1993 aangeplakt.

Het besluit wordt aan de verzoekende partij betekend bij aangetekend schrijven waarbij een door verzoekende partij te ondertekenen en terug te sturen bewijs van ontvangst is gevoegd. Het bewijs van betekening draagt als datum 9 februari 1993.

Volgens de verzoekende partij is dit aangetekend schrijven pas op 15 februari 1993 aan haar verzonden, waarvoor zij zich steunt op een verklaring van de burgemeester van Hoeselt van 11 juni 1993 met een kopie van het afgiftebewijs van de aangetekende zending.

1.4. Op 22 februari 1993 tekent de verzoekende partij hoger beroep aan tegen voormelde weigering.

1.5. Bij het thans bestreden besluit van 27 mei 1993 wordt het hoger beroep onontvankelijk verklaard onder volgende motivering :

"(...)

Gelet op het beroep niet gedagtekend en verzonden op 22/02/93 ingediend door mevrouw MOORS-MANNAERTS tegen het besluit nr. 023.03.00/5133 750.01/A/91.412 van 28/01/93 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Limburg, waarbij aan mevrouw MOORS-MANNAERTS vergunning werd geweigerd voor de uitbreiding van een bestaand varkensbedrijf gevestigd te Hoeselt, Wanveldstraat 7, sectie A, perceelnr. 307E2, omvattende :

- 2 stallen voor elk 500 dieren;
- 750 m³ mestopslag;

Overwegende dat het beroepen besluit op datum van 09/02/93 aan de aanvrager werd betekend; dat het beroep bijgevolg niet binnen de reglementaire termijn werd ingediend;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep onontvankelijk te verklaren";

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het annulatieberoep onontvankelijk ratione temporis is, daar volgens de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot annulatie het thans bestreden besluit zou zijn betekend bij aangetekend schrijven van 26 juni 1993, terwijl het annulatieberoep is verzonden op 23 september 1993, hetzij ruim buiten de termijn van zestig dagen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verklaart dat zij in haar verzoekschrift slechts een materiële vergissing heeft begaan en dat het bestreden besluit bij aangetekend schrijven van 26 juli 1993 werd betekend, zodat het annulatieberoep wel degelijk tijdig werd ingesteld;

2.3. Overwegende dat uit het administratief dossier alsook uit het bij het verzoekschrift gevoegd bewijs van betekening blijkt dat de betekening in het bestreden besluit wel degelijk op 26 juli 1993 is gedaan; dat dienvolgens de exceptie feitelijke grondslag mist;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van "essentiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen"; dat zij betoogt dat in stuk 3, gevoegd bij haar

verzoekschrift tot annulatie, de burgemeester van de gemeente Hoeselt bevestigt dat het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van 28 januari 1993 haar pas op 15 februari 1993 werd betekend; dat zij opmerkt dat het door haar te ondertekenen en terug te sturen formulier "bewijs van betekening" op 9 februari 1993 werd opgesteld en die datum ook draagt, doch dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat het slechts op 15 februari 1993 samen met voormeld besluit werd betekend, zodat het beroep met aangetekend schrijven van 22 februari 1993 ingesteld, ten onrechte onontvankelijk werd verklaard;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"Het middel is uiterst vaag en onduidelijk omschreven. Blijkbaar houdt dit in dat de aangevochten beslissing de rechtens vereiste feitelijke grondslag mist, minstens gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, te weten de juiste datum waarop het deputatiebesluit aan verzoekster werd betekend.

Dit laatste is evenwel niet evident, integendeel. Blijkens stuk 15 van het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 09.02.1993 kennis genomen van de beslissing van de Bestendige Deputatie.

Het is op basis van dit stuk dat de Vlaamse Minister oordeelde dat het ingestelde beroep - meer dan 10 dagen te rekenen vanaf deze kennisname ingesteld, nl. bij aangetekende brief verzonden op 22.02.1993 - tardief was.

Het thans door verzoekster overgelegde stuk (stuk 3 blijkens de aan het rekest gehechte inventaris) werd geproduceerd op 11.06.1993, dus nadat de bestreden beslissing was genomen en maakte geen deel uit van het administratief dossier zodat de Minister er geen rekening mee kon houden.

Reeds om deze redenen is het bestreden besluit door geen onwettigheid aangetast. Bovendien ondertekende de verzoekende partij op 09.02.1993 het bewijs van betekening van het besluit van de Bestendige Deputatie voor ontvangst en kan zij thans niet meer voorhouden slechts vanaf 15.02.1993 kennis te hebben van dit besluit.

Het ARAB-regime specificeert niet op welke wijze de beslissing van de Bestendige Deputatie aan de aanvrager wordt betekend. Enkel is bepaald dat het beroep dient te gebeuren binnen de 10 dagen na de eerste dag van de aanplakking van de beslissing

zodat de aanplakking van de beslissing als kennisgeving geldt. Uit stuk 14 van het administratief dossier blijkt dat de beslissing vanaf 8 tot en met 18.02.1993 bekendgemaakt werd door aanplakking. Het bij aangetekende brief op 22.02.1993 verzonden beroep was dus laattijdig zodat de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting terecht oordeelde dat het niet meer ontvankelijk was.
Dit middel is niet gegrond";

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij als volgt repliceert :

"Aangezien de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting in het thans bestreden besluit stelt dat het besluit van de Bestendige Deputatie op datum van 9 februari 1993 aan verzoekende partij werd betekend en dat dienvolgens het beroep niet binnen de reglementaire termijn werd ingediend overeenkomstig art. 13 van het algemeen reglement voor de bescherming van de aardbei (sic) zoals goedgekeurd bij het besluit van de regent op 11 februari 1946, zoals herhaaldelijk gewijzigd, hetgeen ondermeer bepaalt dat het beroep moet worden betekend bij ter post aangetekende brief verzonden binnen 10 dagen na de eerste dag van de aanplakking van de beslissing;

Aangezien, verzoekende partij, nogmaals wenst te beklemtonen dat zij in casu slechts kennis heeft kunnen nemen van het besluit van de bestendige deputatie op 15 februari 1993, waarvan getuige het afgiftebewijs van aangetekende zending als tevens de verklaring van de Heer Burgemeester Alfons CAPIOT dewelke uitdrukkelijk stelt dat het besluit van de bestendige deputatie aan verzoekende partij slechts werd betekend op datum van 15 februari 1993 en dat de vergissing is kunnen ontstaan daar het formulier 'bewijs van betekening' reeds werd opge maakt op datum van 9 februari 1993 doch slechts nadien werd opgestuurd aan verzoekende partij, samen met het weigeringsbesluit, op datum van 15 februari 1993;

Aangezien daarenboven uit stuk 14 bekendmaking gemeente Hoeselt reden ministerieel besluit (sic) geenszins blijkt dat de aanplakking van het besluit van de bestendige deputatie is gebeurd vanaf 8 t.e.m. 18 februari 1993;

Dat ten andere ingeval de aanvrager beroep wenst aan te tekenen dit beroep onder dezelfde modaliteiten dient te worden ingesteld als voorzien in art. 13 van het ARAB en dit binnen de 10 dagen te rekenen vanaf de datum dat het besluit hem wordt betekend;

Dat aldus het bestreden besluit wel degelijk een schending inhoudt van essentiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen;

Dat het door verzoekende partij aangehaalde middel wel degelijk ernstig is";

3.4.1. Overwegende dat artikel 12 van het ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijk Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming in zijn eerste en tweede lid bepaalt :

"Een afschrift van het getroffen besluit en een exemplaar van het in artikel 3 bedoeld plan zullen onverwijld aan de met het toezicht belaste technische ambtenaar overgemaakt worden. Zo de beslissing niet van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, zal er bovendien aan het gemeentebestuur een afschrift van het besluit gezonden worden. Laatstgenoemde zal onmiddellijk een volledig afschrift van het getroffen besluit alsmede een exemplaar van het plan aan de belanghebbende (d.i. de aanvrager) toesturen.

Het besluit zal in zijn geheel gedurende tien dagen aan het gemeentehuis en aan de zetel van de ontworpen exploitatie aangeplakt worden. (...)"

dat artikel 13 van het voornoemde reglement in zijn derde lid bepaalt :

"Het beroep wordt betekend bij ter post aangetekende brief, verzonden binnen tien dagen na de eerste dag van de aanplakking van de beslissing";

dat het voorschrift, dat de beroepstermijn op de eerste dag van de aanplakking doet ingaan, uiteraard maar zinvol is met betrekking tot diegenen voor wie de aanplakking het enige middel is om van het bestaan en de inhoud van de beslissing kennis te krijgen; dat wie een bijzondere persoonlijke aanzegging van de genomen beslissing moet ontvangen, ongetwijfeld op dezelfde termijn als de anderen, die op de aanplakking aangewezen zijn, aanspraak kan maken; dat evenwel het uitgangspunt voor de berekening van de termijn een ander moet zijn, namelijk de dag van de persoonlijke aanzegging; dat iemand aan wie een beslissing moet worden aangezegd, immers gerechtigd is erop te vertrouwen dat die verplichting door de overheid zal worden nagekomen en daarom ook mag afwachten tot hem de aanzegging is gegeven om pas dan zijn houding ten aanzien van de

genomen beslissing te bepalen, zodat de beroepstermijn moet ingaan de dag van de aanzegging, ook al komt die na de aanplakking; dat daaruit volgt dat voor wie de beslissing persoonlijk moet worden aangezegd, de vragen of de beslissing al dan niet werd aangeplakt en wanneer, zonder belang zijn in verband met de berekening van zijn beroepstermijn;

3.4.2. Overwegende dat in een verklaring van 11 juni 1993, onder verwijzing naar een neergelegde kopie van het afgiftebewijs van de kwestieuze aangezekende zending aan de verzoekende partij, de burgemeester van de gemeente Hoeselt bevestigt dat het op datum van 9 februari 1993 opgesteld "bewijs van betekening" samen met het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie bij ter post aangetekend schrijven op 15 februari 1993 aan de verzoekende partij werd toegezonden; dat aangezien het bewijs van afgifte op 15 februari 1993 van de aangetekende zending werd bijgebracht, er moet worden van uitgegaan dat de betekening van het besluit van de bestendige deputatie inderdaad op 16 februari 1993 heeft plaatsgevonden; dat dienvolgens het beroep van de verzoekende partij, ingesteld met een op 22 februari 1993 ter post aangezekende brief binnen de reglementaire voorgeschreven termijn van 10 dagen werd ingediend; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 27 mei 1993 waarbij het beroep van Marita MANNAERTS, aangetekend tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 28 januari 1993 waarbij haar de vergunning tot uitbreiding van een als gevaarlijk, ongezond of

hinderlijk ingedeelde inrichting gevestigd te Hoeselt, Wanveldestraat 7, geweigerd werd, onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.